

Tegen beter weten in

Charlotte de Monchy bij Boekerij:

*Eens gegeven
Enkeltje Ierland
Zes maanden zonder
Nee heb je
Tegen beter weten in
Beter laat dan nooit*

Charlotte de Monchy

Tegen beter weten in

Als Lois naar Canada vertrekt om haar jeugdidool te interviewen, krijgt ze een ander welkom dan verwacht. Gelukkig is ze vindingrijk.

Eerste druk 2020
Vijfde druk 2021

ISBN 978-90-225-9346-2
ISBN 978-94-023-1469-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6239-2 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2020 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Linde

Zo irritant als iemand een boek aan je opdraagt,
dan moet je het helemaal gaan lezen...

De enige manier om haar probleem op te lossen zou een overval plegen zijn. Jill nam de laatste slok uit haar plastic bekertje automaatkoffie en stelde zich voor dat ze het antieke westergeweer van opa Brannagan in het ongeïnteresseerde gezicht van de bankmanager voor haar zou duwen.

‘Helaas kunnen we op dit moment niets voor u betekenen,’ herhaalde de man voor de derde keer. Nu stond hij ook nog op, om duidelijk te maken dat het gesprek afgerond was.

Zo makkelijk kwam hij niet van haar af. ‘Maar wat moet ik dan doen zodat u op een ander moment wel iets voor mij kunt betekenen?’ Jill bedacht dat een zwarte catsuit haar geweldig zou staan. En een bivakmuts stond iedereen leuk. Zeker als je wat extra mascara opdeed.

Hij keek opzichtig op zijn horloge. ‘Meer omzet maken.’

‘Maar dan wordt het hotel meer waard en dan kan ik het niet meer overnemen. Ik wil het nu overnemen en dan zorgen dat het beter gaat lopen, snapt u? Vandaar ook de verbouwingsbegroting op pagina vier.’

‘Mevrouw Brannagan, de bank heeft uw voorstel nu meerdere keren grondig bestudeerd. U komt niet in aanmerking voor een lening.’

Jill stond op en schoof het saaie wollen rokje dat ze speci-

aal voor deze gelegenheid had aangetrokken omlaag. In gedachten duwde ze een zwarte sporttas onder zijn neus en liet hem die vullen met stapels honderdjes. Tijdens zijn bezigheid zou ze hem misschien 'Money, money, money' van ABBA kunnen laten zingen.

'Misschien hebt u ouders die in de gelegenheid zijn om u geld te lenen.'

En als ze toch bezig was zou ze hem daarna ook nog de vogeltjesdans laten doen. 'Daar zegt u iets, daar had ik nog geen seconde over nagedacht. Misschien kunnen ze hun jacht in Saint-Tropez wel van de hand doen. Of hun collectie Fabergé-eieren laten veilen.' Ze vertelde hem maar niet dat ze onlangs waren overleden.

Hij hield de deur voor haar open en stak zijn hand uit.

Jill pakte zijn hand, legde al haar frustratie in de handdruk en liep over het luxe tapijt naar de draaideur, die ze een extra harde zwieper gaf.

'Au!' De deur knalde tegen iemand aan.

'O, god, sorry!'

Ze draaide door om degene haar excuses aan te bieden. Bij het zien van de wilde blonde krullen rinkelde er een alarmbel in haar onderbuik. 'Chris?' Ze viel stil. Na een paar seconden dwong ze zichzelf haar mond te sluiten. 'Ehm, ik herkende je bijna niet in pak.'

'Jilly?' De man greep naar zijn enkel. 'Nog altijd even pittig als vroeger, merk ik.'

Ze had hem zeker zes jaar, na de gênantste avond van haar leven, waarop ze zich praktisch op hem had geworpen, niet meer gesproken. 'Gaat het?' Inmiddels waren ze natuurlijk allebei volwassen en was hij het voorval natuurlijk allang vergeten. Dus konden ze nu een normaal gesprek voeren.

'Ja hoor.' Hij liet zijn enkel los. 'Vanwaar de haast?'

Na een korte stilte zei ze: 'Ik heb net deze bank beroofd en was op weg naar de vluchtauto.'

Hij schoot in de lach. 'O, echt leuk je weer eens te zien, ik kan niet, ik moet...' Hij wees naar de receptie. 'Belangrijke afspraak.'

'Oké, nou dag dan!'

Overdreven hinkelend op één been liep hij weg.

'Vraag even bij de receptie of ze hier zo'n leenrolstoel hebben,' riep ze hem na. Beheerst liep ze door de draaideur naar buiten en stak de straat over naar het parkeerterrein. Toen ze eenmaal in haar oude terreinwagen zat en de sleutel in het contact had gestoken liet ze dramatisch haar hoofd op het stuur zakken. Op de tast zette ze de radio aan. Toen ze 'Everybody Hurts' van R.E.M. hoorde drukte ze hem snel weer uit, voordat ze de neiging zou krijgen met auto en al de brug af te rijden.

Ze schrok toen ze iemand tegen het raampje hoorde tikken. Vast een ellendeling die haar parkeerplek wilde. Langzaam kwam ze omhoog. 'Chris.' Ze opende het raam.

'Ja, hoi. Koffie? Of wil je nog even verder dutten op je stuur?'

Koffie. Ze ging koffiedrinken met Chris.

'Mijn afspraak was verzet. De afspraak vóór mij was blijkbaar nogal uitgelopen dus was er geen tijd geweest om mijn aanvraag voor te bereiden.' Chris hield de deur van het koffietentje naast de bank open.

Het voelde ongemakkelijk en als vanouds tegelijk, dat ze samen over straat liepen. 'Je weet dat ik de afspraak voor jou was, hè?'

'Ja, daarom betaal jij ook de koffie.'

'Als je een afspraak had met Ted heb ik je een gunst bewe-

zen, want die was ontzettend slecht gemutst. En hij rook ook niet echt okselfris. Een beetje alsof...' Ze dacht na.

'Jilly, ik heb het, dank.'

'Sorry, maar het is echt beter dat je hem niet sprak vandaag.'

'Je hebt me een gunst bewezen; cappuccino?'

Jill keek hoe Chris bestelde aan de bar. Hoewel het donkerblauwe pak hem goed stond zag hij er ongemakkelijk in uit. Hij was echt een outdoorman. Niet breed, maar goedgebouwd en oersterk. Zo'n type dat in een druilerig bos met gemak een vuurtje maakt en dat aan sporen kan zien wat voor beer er op welk tijdstip in de buurt is geweest. Ze keek hoe hij zijn pinpas door de machine haalde.

Als eeuwige beste vriend van haar broer was hij een keer met haar familie mee op vakantie gegaan. Nadat hij een jongen die haar probeerde te zoenen op de welkomstdisco een bloedneus had geslagen had ze de rest van de vakantie niets meer tegen hem gezegd.

'Wat deed jij eigenlijk bij de bank?' Hij schoof een schotel met een *triple chocolate cookie* haar kant op. 'Je ziet eruit alsof je hier wel aan toe bent.'

Ze glimlachte en brak een stukje af. 'Ik wil het hotel kopen van Jim, maar ze willen me het bedrag dat we zijn overeengekomen niet lenen.'

'Aha, daarom liep het uit. Ik had al gehoord dat je daar werkte. Nog altijd even volhardend?'

'Als het van mij is kan ik er een winstgevend hotel van maken.'

Hij grinnikte. 'Ja dus.'

'Ik verzin wel wat anders als ik niets van de bank krijg.' Ze praatte meer tegen zichzelf.

'Daar twijfel ik niet aan.'

‘En jij? Jij was toch getrouwd? Ik dacht dat je in Vancouver woonde.’

Chris stak zijn ringloze vingers in de lucht. ‘Gescheiden en ik miste de natuur. Iedere keer als ik hier een weekend met Ben en Marius had gevestigd wilde ik minder graag naar huis. Er gaat niets boven het bos en het bruisende leven in Brewerstown, natuurlijk.’ Hij grijnsde om zijn eigen grap. ‘Het Brewershotel heeft me aangenomen als natuurgids. Ik begeleid wandelingen en zo.’

Jills nekharen gingen rechtop staan bij het horen van de naam van het spiksplinternieuwe hotel dat zich uit het niets had gevestigd in háár Brewerstown en dat vervolgens al háár klanten wegkaapte met hun aanstellerige Italiaanse espressobar en de glanzende lobby vol hippe designmeubels.

‘Tijdelijk, totdat ik mijn eigen bergsportcentrum heb opgezet. Vandaar het gesprek bij de bank en deze idiote outfit, net als jij.’ Hij knikte naar het wollen rokje en het tuttige blouseje van Jill, dat eigenlijk een maat te klein was, waardoor ze alleen maar kaarsrecht kon zitten.

Jill zette grote ogen op. ‘Hoezo idioot? Dit draag ik altijd. Ik ben geen zeventien meer, weet je.’

Chris schaterlachte. ‘Hou toch op, je bent niets veranderd. Jij laat geen gelegenheid onbenut om die oneindig lange benen van je te laten zien, dus ik neem aan dat je dit setje van je schoonzus hebt geleend?’

Zeker vier jaar hadden ze elkaar niet gezien en de twee jaar daarvoor hadden ze elkaar opzettelijk genegeerd. Desondanks kende deze lastpak haar blijkbaar irritant goed.

‘Gek eigenlijk...’ Jill lepelde het schuim van haar cappuccino. ‘... dat je in Brewerstown woont en ik dat niet weet, terwijl ik toch het epicentrum van het roddelcircuit ben daar.’

‘Precies, daarom wilde ik jou vragen of je nog een verblijfplaats weet.’

‘Biedt het Brewershotel je geen bed aan?’

‘Ja, als ik mijn hele salaris weer inlever...’

Stelletje vrekken. ‘Waarom ga je niet een tijdje bij je-’

‘Nee, kom op, ik kan echt niet bij mijn ouders intrekken, dat voelt alsof ik weer zestien ben.’

Jill beet een stuk van de chocoladekoek af en dacht na terwijl ze kauwde. ‘Tja, ik ken iemand die een gemoedelijk hotel runt, waar ze wel oog hebben voor hun medewerkers. Je zou daar misschien een tijdje kunnen blijven.’

‘Nou, goh, dat lijkt me een geweldig idee.’

‘Mmm, de manager is een erg leuk mens en flexibel ook. Misschien kan ze de helft van de kamerprijs af halen als je wat klusjes voor haar doet.’

‘Dat zou geweldig zijn.’

‘Zeker als je vijf reviews op TripAdvisor zet waarin je het hotel vijf sterren geeft.’

‘Ik schrijf er één.’

‘Drie dan.’

‘Twee. Ik heb twee e-mailadressen.’

‘Akkoord.’

‘Ik was al van plan om bij je aan te kloppen, maar ik wist niet, nadat wat er gebeurd is... En toen hebben we elkaar zo lang niet gesproken.’

Jill kreeg het er warm van. ‘Dat was honderd jaar geleden. Laten we geen oude koeien uit de sloot halen.’

‘Prima, geen oude koeien. Is die kamer vanavond al vrij?’

‘Ja.’

‘Pfff, je hebt geen idee hoe je me uit de brand helpt.’

Jill glimlachte vrolijk. ‘Wacht maar met juichen tot je de kamer hebt gezien.’

‘Wat is de exacte reden dat je de uitgeverij de opdracht om een biografie over Marius Delaive te schrijven teruggeeft?’ Lois keek de meest doortastende non-fictieschrijfster die hun uitgeverij rijk was over de tafel heen aan.

‘Tja, hoe zal ik dit eens gepast formuleren.’ Agnes tuitte haar lippen en deed alsof ze heel hard nadacht. ‘Marius Delaive is een onbeschofte, contactgestoorde zelfingenomen klootzak.’ Ze haalde haar hand door haar korte roodgeverfde kapsel. ‘En dat is echt de voordeligste omschrijving van hem die in me opkomt.’

‘We hadden je erop voorbereid dat hij niet de meest flexibele persoon was om te interviewen.’

Agnes lachte vreugdeloos. ‘Het is niet eens tot een interview gekomen. Hij heeft twee weken lang al mijn pogingen tot contact genegeerd en toen ik bij hem in de werkplaats kwam heeft hij me weggestuurd. Ik liet me na al die mislukte pogingen niet wegsturen. Hij heeft me voor dingen uitmaakt die ik hier aan tafel niet ga herhalen, maar die me genoeg redenen gaven om mijn tas te pakken.’

Lois keek naar haar neusvleugels, die vurig op en neer bewogen. ‘Je hebt het in ieder geval een week langer uitgehouden dan Menno.’

‘Ik heb het voorschot teruggestort.’

Lois knikte en staarde uit het raam van het kantoor aan de Herengracht, dat sinds kort alleen nog het souterrain besloeg en een derde van de oorspronkelijke medewerkers herbergde.

‘Ik kan mijn werk alleen goed doen als ik er plezier aan beleef.’ Agnes stond op, haalde een map uit haar linnen tas en gooide hem met een plof op tafel. ‘Dit zijn Menno’s aantekeningen, aangevuld met de mijne. Succes ermee.’ Ze keek Lois indringend aan. ‘Geloof me, bespaar jezelf de moeite van het verder zoeken. Die man haalt het bloed onder ieders nagels vandaan. Je kunt nog beter een fictieschrijver inhuren die alles uit zijn duim zuigt, dan geld aan nog meer tickets verspillen.’ Ze ademde luidruchtig uit, alsof er een last van haar af viel. ‘Na al deze negatieve energie heb ik besloten dat ik ga doen waar ik zin in heb. Ik ga een biografie schrijven over Rie Mastenbroek.’

Lois blies haar pony naar de zijkanten van haar voorhoofd en deed net of ze een idee had wie dat was.

‘De olympische zwemster?’

Helaas was ze altijd zo doorzichtig als een aquarium. ‘Nou, dat klinkt goed. Veel schrijfplezier.’ Ze schoof haar stoel naar achter, schudde Agnes’ bleke hand met sproeten en vroeg zich af hoe ze dit nieuws straks aan Samantha ging brengen.

Marius Delaive. Lois tikte zijn naam in op haar MacBook en scrolde door de pagina’s met foto’s. Waarom deed die man zo verrekte moeilijk? Cameraschuw was hij blijkbaar niet, anders zouden er niet 997.398 hits zijn op zijn naam. Waarom liet hij zich niet gewoon interviewen? Ze stond op en pakte de ordner met het contract uit de archiefkast naast haar bu-

reau. Vijftien jaar geleden had ze een moord gedaan voor die handtekening. Nu kon ze er alleen maar heel hard om zuchten. Helemaal als ze naar de datum keek. Na tien jaar zou dit contract niet meer geldig zijn. Ze hadden dus nog elf maanden en een week. Elf maanden en een week om hem zover te krijgen mee te werken en het boek te laten schrijven.

Ze kon het niet laten om even op een foto te klikken en in te zoomen op zijn ogen. De ogen die wel duizend keer de hoofdrol hadden gespeeld in haar tienerdromen. Hij had een bruin en een groen oog. Waarschijnlijk droeg hij een kleurlens. Net zoals Madonna moedervlekken boven haar lip tekende, maar toch... Ze maakte de foto nog wat groter en staarde er geïntregeerd naar.

‘Misschien moet je nog even wat verder inzoomen, dan haal ik ondertussen het afwasteiltje onder de gootsteen vandaan.’

Lois klikte snel de ogen van Marius weg. ‘Samantha.’ Door de jaren heen was ze immuun geworden voor het geluid van Samantha’s naaldhakken tegen de marmeren vloer van de uitgeverij. Ze rook haar zoete parfum nauwelijks meer en het gerinkel van de vele armbanden om haar arm registreerde ze ook amper.

‘Ik kan die etterbak niet meer zien.’ Haar ogen gingen naar het contract op haar bureau. ‘Jij had net een afspraak met Agnes. En dat akelige contract ligt voor je neus..’

Lois hoefde haar baas alleen maar aan te kijken.

‘Dit meen je niet.’ Samantha zwaaide haar zwarte gelnagels door de lucht. ‘Agnes heeft zich door dat ventje laten afschepen? Ze heeft al dertien biografieën geschreven en daar zaten echt onmogelijke mensen tussen. De laatste ging over Mats Daalder, een wielrenner met asperger! Ze krijgt een vergeten boybandsterretje toch wel aan de praat!’

‘Blijkbaar wil hij niet praten.’

‘Hij heeft dat vervloekte contract getekend tien jaar geleden, dus hij zal praten. Desnoods zet ik er een advocaat op.’ Ze pakte het contract van Lois’ bureau. ‘Er is een ton voor betaald destijds. Een ton! En de boekhandels zijn allemaal geïnteresseerd, want er wordt een documentaire over de band gemaakt met nooit vertoond materiaal. O, en die hit met die weerwolven, hoe heet die ook alweer?’ Samantha begon te neurien.

“Moonlight Lover”!’ riep Lois. ‘Dat was mijn lievelingsnummer...’

‘Dat nummer wordt opnieuw uitgebracht met een extra beat eronder. Ontzettend slim, want iedereen die fan was van Crush, is nu op een leeftijd dat ze die nostalgie weer even willen voelen dus dat wordt vast een kaskraker en als onze biografie op dat moment in de winkel ligt...’ Ze maakte een puffend geluid. ‘Ik vergeet bijna adem te halen.’

‘Aan die documentaire werkt hij wel mee?’ Lois opende een voor een de lades van haar bureau op zoek naar een speldje.

‘Nee, er wordt oud materiaal gebruikt. Hij werkt nooit aan iets mee dus daarom wil ik dat hij wel meewerkt aan deze biografie. Dan hebben we iets exclusiefs. Dat nu relatief weinig kost. Het is het enige plan dat ik kan bedenken op dit moment. De uitgeverij heeft dit boek nodig, verdorie.’

‘Hij is weggegaan bij die band omdat hij niet meer in de spotlights wilde.’ De dag dat bekend werd gemaakt dat Crush uit elkaar ging stond in haar geheugen gegrift. Snikkend had ze de hele middag bij haar vriendin Merel op haar Marius Delaive-dekbed gelegen. Thuis had ze zelfs overwogen haar dartpijlen in zijn gezicht op de posters op de muur te gooien. Het was wereldnieuws. Zelfs het achtuurjournaal

besteedde er een uitgebreid item aan. ‘Waarom is dit boek eigenlijk niet eerder geschreven als dat contract al jaren geleden getekend is?’ Lois probeerde inmiddels maar met een paperclip haar pony vast te zetten.

‘Er zijn de afgelopen negen jaar drie uitgevers geweest. Geen idee waarom niemand dit opgepakt heeft, maar ik ga deze kans niet laten lopen.’ Samantha gooide het contract terug op Lois’ toetsenbord en liep door naar haar kamer, die verbonden was met die van Lois. Met een vermoeide kreuning ging ze achter haar bureau zitten. ‘Hoelang hebben we nog?’

‘Minder dan een jaar.’ Lois stopte het contract in haar tas. Misschien kwam ze op een idee als ze het een keer helemaal doorlas.

‘Wie krijgt dat rotjoch nou aan het praten en kan ook nog aardig schrijven?’

‘Ik zal het lijstje van de vorige keer wel even opzoeken.’ Lois opende het Marius Delaive-mapje op haar computer en begon een voor een de namen van de non-fictieschrijvers op te noemen, die Samantha vervolgens meteen afkeurde.

‘Nee! Niet Martijn Pol, die is niet charismatisch genoeg. Hebben we niet een knappe vrouw in ons bestand? Iemand die hem om zijn vinger kan winden? Zo oppervlakkig is hij vast.’

Voor de zoveelste keer blies Lois haar pony, met verfrommelde paperclip en al, uit haar ogen. ‘Chantal Wierdense, misschien?’

‘Nee, die ziet er de hele dag uit alsof ze net uit bed komt. Een fris iemand, graag.’

Lois hoorde een klik en daarna het gesis van een blikje dat opengemaakt werd. ‘Misschien moeten we iemand van buitenaf aantrekken?’

‘Iemand die capabel is en binnen een week weg kan? Ik

wens je veel succes. Weet je wat? We parkeren het even en ik denk er wel over na tijdens yoga vanavond. Dan is mijn hoofd lekker leeg.’ Samantha zette het blikje cola light aan haar mond.

De vaste telefoon op Lois’ bureau rinkelde. Vanzelfsprekend bracht ze haar hand ernaartoe. Toen ze ‘geen nummerherkenning’ op de display zag staan bleef haar hand erboven zweven. Ze voelde haar hart tekeergaan. Dit was belachelijk. Kordaat pakte ze de hoorn en bracht hem naar haar oor. ‘Uitgeverij Swiebeck, met Lois.’

Aan de andere kant van de lijn bleef het stil.

‘Hallo?’ probeerde ze. Het onaangename gevoel dat ze kreeg van deze telefoontjes be kroop haar weer.

‘Hoi Lois, sorry ik moest even de zaal uit lopen, Joep hier, heb je mijn mail gelezen?’ Ze stond hem kort te woord en klikte de ouderwetse hoorn op de haak.

Samantha’s blikje kletterde in de metalen vuilnisbak. ‘Wie was dat?’

‘Joep.’

‘Je ziet nogal pips. Is alles goed?’

‘Prima.’ Lois klikte het manuscript dat ze aan het redigeren was open. Michael was opgepakt. Hij had twee jaar onvoorwaardelijk gekregen. Er was niets aan de hand.

Lois sloot de deur achter zich, zette het tasje met gegrilde kip op de tafel en liep haar piepkleine badkamer in om in de spiegel te kijken. ‘Ah nee!’ Bij het zien van haar spiegelbeeld sloeg ze haar hand voor haar mond. Ze moest niet meer naar de Iraanse kapper op de hoek gaan. Ze moest zich niet meer laten verleiden door hun late openingstijden en het bord dat buiten stond met KNIPPEN ZONDER AFSPRAAK 10 EURO erop. Doordat de pony veel te kort was, was het onderste

stukje van het litteken op haar voorhoofd, de hele reden dat ze die pony had laten knippen, nu zichtbaar. Langzaam bewoog ze haar hoofd naar en van de spiegel. Zag ze er nu klunzig of juist hip uit?

In één beweging trok ze het mannenoverhemd dat ze droeg over haar hoofd uit. In haar hemdje zette ze Radio 538 aan en kieperde een potje mais in een steelpannetje. Toen ze de kip uit de braadzak haalde begon haar telefoon te zoe-men. De haren op haar arm veerden recht op. Het was Samantha.

‘Ik stond net op mijn hoofd, dat doen we altijd de laatste zeven minuten van de les, en ineens had ik de oplossing.’ Samantha klonk opgewekt. ‘De oplossing was letterlijk de hele tijd dichtbij!’

Lois luisterde naar de geluiden van de stad die ze op de achtergrond hoorde en ontspande. ‘Heb je het over de biografie van Marius Delaive?’

‘Ja! Jij bent de oplossing, natuurlijk!’

‘Ik?’

‘Ja! Jij gaat die biografie schrijven. Je bent knap, enthousiast, vasthoudend, je weet alles over hem –’

‘En ik heb nog nooit een biografie geschreven. Ik heb überhaupt nog nooit iets geschreven. Nou ja, afgezien van een betoog over het nut van ondergrondse vuilnisbakken rond het Sarphatipark, onder het aanhoudende gezeur van de buurtcommissie.’

‘Dit is dus je kans... Wacht even, ik moet even afstappen, mijn yogamat valt bijna uit mijn krat.’

Lois hoorde gekraak en probeerde zich Samantha in sportkleding op de fiets voor te stellen. Het was een van de ‘nieuwe’ dingen die ze na haar scheiding afgelopen jaar was gaan uitproberen.

‘Yes! Ik ben er weer. Wat vind jij? Even eerlijk. Fantastisch toch?’

‘Eerlijk? Ik krijg al een paniekaanval bij het idee en dat heeft er niet eens iets mee te maken dat ik vliegangst heb. Ik kan toch niet ineens zo’n enorme opdracht gaan doen als ik nog nooit een letter op papier heb gezet?’

‘Doe niet zo moeilijk, joh! Ik bied je een kans. Je hebt genoeg redigeerwerk gedaan. En als je er niet uit komt vragen we iemand om je te helpen. Je moet vooral informatie inwinnen en opschrijven. Dat boek wordt wel geschreven.’

‘Nou, tja, dan zou ik dus naar Canada gaan.’

‘Daar woont hij.’

‘Naar Marius Delaive.’ Ze zag zijn bruine en groene oog voor zich.

‘Precies.’

‘Die totaal niet op mij zit te wachten.’ Ze roerde de mais door en zette het vuur uit.

‘Nou...’

‘Ik ga mezelf opdringen.’ Uit het raampje naast haar fornuis keek ze uit op het kleine stadspark voor haar huis.

‘Hij heeft gewoon dat contract getekend dus je staat in je recht.’

Lois haatte het als mensen dat zeiden. Onder het mom van in je recht staan konden mensen zichzelf toestaan hele nare dingen te doen. ‘Ik moet er een nacht over slapen.’ Ineens zag ze een felblauwe jas achter een boom verdwijnen. Haar hartslag schoot meteen omhoog. Snel trok ze het rolgordijn dicht, ook al was het nog licht buiten. Michael zit vast! herhaalde ze een paar keer in haar hoofd. Ze leek wel een paranoïde gekkin!

‘Joehoe, ben je er nog?’

‘Ja.’

‘Slaap er maar een nacht over. Het is de perfecte oplossing. Alleen jij kent de noodzaak van dit boek. Ik moet alleen een vervanger voor je regelen, maar dat lukt wel.’

‘Pfff, ik voel helemaal geen druk.’

‘Goed zo. Ik zie je morgen.’

Lois liep naar de voordeur van haar tweekamerappartement om te checken of ze de sloten goed dichtgedaan had. Met het bord eten en het contract ging ze aan tafel zitten. Negen minuten later belde Samantha weer. Ze ademde zwaar.

‘Wacht even, ik kom net binnen, even de voordeur opendoen.’ Lois hoorde sleutels rinkelen en daarna een doffe plof. ‘Ik bel alleen even om te zeggen hoezeer ik in mijn nopjes ben! Het is de perfecte oplossing.’

‘Misschien.’ Al bellend stond Lois op om de pijltjes uit haar dartbord te halen.

‘Ik dacht nog, laat wel even die unibrow een beetje bijwerken voordat je gaat. Ja, sorry hoor, dat ik daarover begin, maar het viel me gewoon op! Als ik met je praat ben ik in gedachten de hele tijd je wenkbrauwen aan het epilieren. Zet het maar op de zaak.’

‘Nee.’ Lois mikte op de roos. Op de achtergrond hoorde ze Samantha luidruchtig zuchten.

‘O, nou dan niet. Het was maar een suggestie. Het valt me op dat je zo weinig aan je uiterlijk doet de laatste tijd. Helemaal niet erg, we hebben allemaal wel eens een pyjamadag, maar jij hebt pyjamaweken. Je verloedert. Zonde van zo’n knappe meid.’

‘Mmm.’ Ze gooide het laatste pijltje. ‘Ik hoef eigenlijk niet echt tips over mijn uiterlijk, die biografie wordt daar echt niet beter van en ik weiger om voor een ander iets aan mijn verschijning te doen.’

‘Maar je denkt wel serieus over het geheel na, dat is goed om te horen.’

Lois hing op en trok de drie pijltjes uit het rode hart van het dartbord.

Dit gedeelte van Vancouver Island was haar lievelingsstuk. Jill reed langs de rotsachtige kust terug naar het hotel, waar ze woonde. Vandaag kon ze een stuk minder van het uitzicht genieten vanwege het telefoongesprek dat ze net met Jim, haar baas, had gehad. Hij had diep gezucht toen hij hoorde dat de bank niet mee wilde werken en was begonnen over een andere geïnteresseerde koper. Jill nam het niet serieus. Hij had het daar al een jaar over. Wie zat er nu te wachten op een slechtlopend hotel in een afgelegen dorp in Canada? Ze vroeg hem haar nog wat tijd te geven, waarop hij een nadrukkelijke stilte had laten vallen. Toen ze uiteindelijk opging moest ze een paar keer diep inademen om het rotgevoel uit haar systeem te krijgen.

Eenmaal in haar kleine kantoortje klapte ze haar laptop open, om te zien dat ze weer geen boekingen had. Vanuit het raam keek ze naar het bos, dat met de dag groener werd, en dacht, de zoveelste keer nadat ze hem gezien had, aan Chris. Geen haar op haar hoofd die hem in normale omstandigheden zou vragen bij haar in het hotel in te trekken, maar ze moest omzet maken. Al was het maar om haar eigen salaris veilig te stellen. Nu het tot haar doordrong dat dit betekende

dat ze 's avonds met Chris op de geruite bank voor de televisie in de lobby zou zitten werd ze nogal ongemakkelijk van het idee, maar ze waren natuurlijk gewoon twee volwassen mensen, die samen een soap keken. O nee, hij wilde natuurlijk ijshockey kijken, of iets veel ergers, darten of zo. Jill klapte haar laptop dicht en liep de keuken in om soep te maken. Misschien had hij wel honger.

‘Deur klemt!’

Waarom begreep niemand dat toch?

‘Je moet hard trekken!’

‘Het is hier geen spat veranderd,’ zei Chris luid toen hij in de lobby stond.

‘Dat is juist het hele probleem!’ Jill kwam vanuit haar kantoorje naar de balie en volgde zijn blik over de verschoten schrootjes aan de muur, het degelijke logge meubilair en de bruine tegelvloer die in de jaren zeventig in de mode was geweest. Jim weigerde te investeren, aangezien hij de boel wilde verkopen. Tot die tijd wilde hij de tent uitmelken, maar zelfs al verlaagde ze de kamerprijzen, echt storm liep het niet.

Chris tikte met zijn vingers tegen de balie.

‘O! De sleutel.’ Ze bukte om de juiste van de haakjes onder de balie te pakken. ‘Is dat je enige bagage?’ Hij zag eruit alsof hij op expeditie ging, met een The North Face-duffelbag hangend om zijn schouder en de degelijke backpack die hij droeg.

‘Ja, dit is alles wat ik heb meegenomen. Mijn vrouw...’ Hij haperde. ‘... ex-vrouw heeft alles gehouden. Ik wilde dat ze alles zou houden.’ Onhandig sjarde hij zijn tas verder over zijn schouder.

‘Mmm, jij bent degene die is weggegaan.’